

Šį pavasarį praleidau tarnaudama Šiaulių laisvųjų krikščionių bendruomenėje. Neseniai baigiau Teologijos studijas LCC Tarptautiniame universitete ir, kadangi ruošiuosi būti misioniere bei dirbu misionieriškoje organizacijoje Kontaktmission (Vokietija), nusprendžiau pirmuosius mokslo ir tarnystės vaisius atiduoti savo pirmajai bendruomenei.

Stengiausi padėti ten, kur galėjau. Šiaulių laisvųjų krikščionių bendruomenė yra labai nuoširdi ir paprasta. Ten visada jaučiuosi ne svečiu, bet saviškiu. Nors dauguma mano draugų jau seniai paliko Šiaulius ir išsibarstė po Vilniaus, Klaipėdos miestus, Šiauliuose visada atsiranda tokių, kas tave prisimena net po ilgo nesimatymo.

Iš įvairių sričių (darbas su jaunimu, šlovinimas) šioje bendruomenėje arčiausiai širdies visgi buvo tarnystė Jonišio namų grupelėje. Dar prieš išvykstant į Klaipėdą studijuoti kartais vykdavau su misionieriumi Kristofu Haegele į Joniškį. Pradžioje ten buvo rengiama tik namų grupelė. Dabar sugrįžus namo po keletą studijų metų pamačiau, kaip Viešpats augina ir keičia šį namų ratelį. Joniškėčiai patys ėmė rinktis vieni kitų namuose ir dalintis Dievo žodžiu. Galų gale dėkoju Dievui už tai, kad jau tris mėnesius iš eilės mes galėjome rinktis kaip bendruomenė. Kvietėme savo draugus, artimuosius ir pažįstamus. Dievas tikrai nuostabiai veikia! Man gera matyti Dievo darbus šiame mažame miestelyje. Jonišio bendruomenei daug padeda Šiaulių tikintieji. Ketvirtą mėnesio sekmadienį į Joniškį atvažiuoja grupelė pagalbininkų iš Šiaulių. Pastoriai aukoja savo laiką, šlovintojai - balsus, kad augtų ir stiprėtų ši dar maža, bet Dievo malone veikianti bendruomenė.

Dar prisidėjau prie Lietuvos krikščioniškojo fondo remiamo projekto Ginkūnų Vaikų dienos centre. Ten šiuo metu yra trylika vaikų iš socialiai remtinų šeimų. Vaikai, lankantys dienos

centrą, yra skirtingo amžiaus. Pradedant nuo šešerių iki trylikos, keturiolikos metų. Centre dirba viena socialinė darbuotoja, mokytoja, kuri padeda vaikams paruošti namų darbus, bei savanoriai iš Amerikos ir Kanados (TREK komanda). Taip pat keletą pamokėlių ir renginių vaikams padeda paruošti ir pravesti jaunimo savanoriai iš Šiaulių laisvųjų krikščionių bendruomenės.

Šis Vaikų dienos centras veikia tik nuo praėjusių metų rugsėjo, tačiau rezultatai ir teigiamas poveikis vaikams labai akivaizdūs. Dauguma vaikų ėmė geriau mokytis, pasikeitė jų elgesys mokykloje. Kai kurie vaikai nenori grįžti namo (jeigu centre būtų palankios sąlygos, jie mielai liktų ten nakvoti). Nepaisant sunkumų ir nesklaidumų vaikų šeimose, centro direktorius Valdas Vaitkevičius applanco vaikus namuose. Jis ieško būdų užmegzti ryšį ir įgyti ne tik vaikų, bet ir jų tėvėlių pasitikėjimą. V.Vaitkevičiui svarbu, kad vaikai namie turėtų palankias sąlygas ruošti namų darbus, turėtų maisto ir nebūtų pažeidinėjamos jų teisės.

Nepaisant visų gerų rezultatų, darbas su tokiais vaikais nėra lengvas. Vaikai yra grubūs ir dažnai naudojami menkiausia vadovų silpnybe. Todėl nuolat turi būti apsišarvavęs kantrybe, meile ir malda.

Tarnystės metu labai aiškiai suvokiau ir išgyvenau maldos svarbą. Kasdien meldžiuosi už tuos vaikučius. Bet, pastebėjau, geriausiai, kai visi vadovai meldžiasi kartu. Vaikai jaučia mūsų vienybę. Tokiu būdu galime dalintis našta ir remtis vienas į kitą. Mes esame vienos nuomonės ir tai mums, vadovams, padeda nenusižengti taisyklėms bei gerbti vienas kitą ir vaikus. Juk tėvai taip pat pasiekia geresnių rezultatų auklėdami vaikus, būdami vieningi. Tarnystėje man labiausiai padėjo rėmimasis į Dievą. Esu silpna, dažnai pritrūkstu meilės ir kantrybės, apima nusivylimas matant, kad vaikų elgesys nesikeičia taip greitai, kaip norėčiau. Tuomet man padėdavo Viešpats. Jis buvo ir tebėra mano Uola. Jis paguodžia, nuramina, padrašina. Tik, Jo dėka, iš vis sugebėjau bendrauti su tais vaikais. Dažnai nežinojau, kaip už juos melstis, nei ko prašyti, bet Viešpats padėdavo, nes Jis yra jų dangiškasis Tėvas. Labai dažnai, kai jau prarasdavau kantrybę, Dievas parodydavo šio darbo vaisius. Tikiu, ryškiausi rezultatai bus matomi tik po daugelio metų. Vaikai auga ir keičiasi, daugelio dalykų jie dar negali pilnai suvokti, todėl gyvenime jiems nuolat reikalingas pavyzdys.

Vaikai iš asocialių šeimų yra sužeisti savo širdyje, dauguma jų kenčia nuo kompleksų, išgyvena pasitikėjimo, savivertės bei meilės stygių. Prireiks ne vienerių metų ir ne vieno Dievo prisilietimo, kad jie išgytų bent dalinai, o tai įmanoma tik su Viešpaties pagalba. Todėl šiame darbe didžiausias iššūkis ir būtų ilgalaikis pasišventimas ir tikėjimas ne iš karto matomais vaisiais bei Dievo veikimu.

Simona